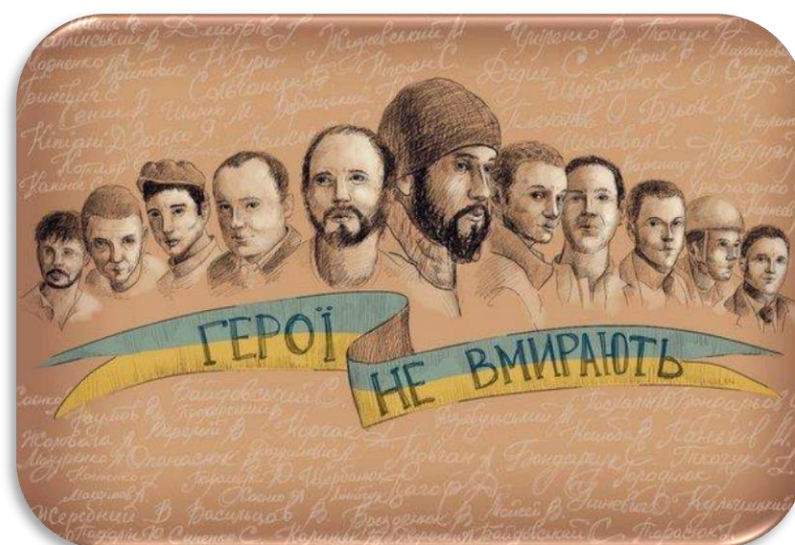

Урок – реквієм на тему
«Вони померли, щоб ми жили...»

Урок – реквієм

«Вони померли, щоб ми жили...»

(присвячений пам'яті тих, хто загинув на Євромайдані)

Мета: розширити знання учнів про події 2013-2014 років на Євромайдані; людей, які загинули під час 2013-2014 років;
виховувати особисту стурбованість кожного за події на Євромайдані;
навчити сприймати чужу біду, чужий біль як свої власні; сприяти пробудженню бажання берегти традиції своєї держави, уболівати за майбутнє своєї України.

Обладнання: стенд «Небесна сотня», книга «Небесна сотня», мультимедійні засоби навчання, свічки, голуби, виготовлені з паперу; документальна стрічка «Герої не вмирають».

ХІД УРОКУ

(Сцена прикрашена рушниками. Посеред залу стоїть стіл, вкритий рушниками. Біля нього лави.

Лунає пісня на слова А.Малишка «Пісня про рушник». Учень читає вірш «Пам'яті сотні»).

Учень. У Києві на Майдані

Повбивали їх.

Сотню мужніх українців

Славних, молодих...

У Києві на Майдані

Український цвіт!-

По кривавій по дорозі

Вам іти у світ.

Вмерли хлопці, Богом дані,

З славою святих.

У Києві на Майдані

Повбивали їх.

(На сцену виходить мати із фотографією Жаловаги Анатолія Григоровича).

Мати 1. – Синку мій, Анатолію! Ясний соколе! Чи така доля судилася тобі? Чи справдилися мрії твої? Немає відповіді. А пам'ятаєш, як хотів

присвятити життя своє спорту? Заради мрії і закінчив Львівське училище фізичної культури, а потім і Львівський державний університет фізичної культури. А як важко ти працював на будівництві на ремонтних роботах, але завжди повертався до нас, своїх батьків, впевненим у своїй мрії: жити у вільній Україні.

(На сцену виходить мати із фотографією Кініані Давида Ілліча).

Мати 2 (Грузія) – Синку мій, Давиде! Ти шукав кращого життя, тому, мабуть, і помер. Багато хто запитує, що роблять грузини в Україні? Кажуть, що це наша боротьба.

(На сцену виходить мати із фотографією Жизневського Михайла Михайловича).

Мати 3 (Білорусія) – Михасю мій! Лицарю! Ти завжди був у душі бійцем, та ніколи не застосовував силу без потреби. Так, ти людина справедлива. Тебе любили та поважали як «особистість сміливу і яскраву».

(На сцену виходить мати із фотографією Арутюняна Георгія Вагаршаковича)

Мати 4 (Вірменія) – Георгію, сину мій! Ти поклав своє життя за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання прав і свобод людини, самовіддане служіння українському народу. Ось твоя доля.

(На сцену виходить мати із фотографією Храпаченка Олександра Володимировича)

Мати 5 – Шибенику мій, Олександрє! Ти завжди був життєрадісним, позитивним та енергійним. До я кого світу привела тебе твоя любов до мандрівок? Чому життя твоє скінчилося не так, як у фільмі «Воскресіння». Адже там ти у ролі солдата повернувся з війни додому.

(На сцену виходить мати із фотографією Гурика Романа Ігоровича)

Мати 6 – Романе, мій Романе! Ти повторив долю свого прадіда Романа. Намагався встигнути досягти всього, тому і завершив екстерном навчання у школі. Ти поїхав до Києва, щоб зробити нашу Україну світлою, щоб в Україні панувало добро, не було зла, щоб люди один одного поважали і щоб ніколи не йшли один на одного зі зброєю.

(На сцену виходить мати із фотографією Чернявського Дмитра)

Мати 7 – Сину! Усе вийшло раптово. Я приїхала в Донецьк і не могла тобі додзвонитися. Коли ти нарешті підняв слухавку, то сказав, що зайнятий. Зателефонувала вдруге, а ти відповів: «Я прийду нескоро...» Ось такими були твої останні слова.

(На сцену виходить мати із фотографією Бурої Ольги Василівни)

Мати 8 – Донечко моя! Дівчина з Майдану. Ти віддала своє життя заради свого народу. Сильна духом, ти допомагала «морській сотні», працювала на

складі, на кухні. Та не змогла ти протистояти важким травмам, які забрали тебе від мене назавжди.

(Матері ставлять фотографії своїх дітей на стіл. На сцену виходять учні зі «Свічками пам'яті» у руках).

Учень 1. Сльози в очах, руки турботні –

Це плачуть матері дітей Небесної Сотні.

(Лунає пісня Кузьми Скрябіна «Пісня про маму»)

Учень 2. Мама – перше слово, сказане дитиною,

Воно стало для кожного святиною.

Промовляє дитина його, а серце б'ється,

Слово в пам'яті кожен тримає – життя вдається.

Учень 3. Матусю! Життя ти дала мені світле,

Де природа прекрасна, і сонце, і небо блакитне...

Та приходять хвилини – дитина вмирає,

Це на серці у матері важкий слід залишає.

Учень 4. Материнське серце повинно усе стерпіти,

І не може воно за дитину свою не боліти.

Та не може це серце забути хвилину,

Коли мати живе, поховавши свою дитину.

Учень 5. На всіх мовах мама діти тебе називають,

Свою ніжність і вдячність у слово вкладають.

І наш світ тримають тендітні руки,

Переносячи все: негаразди, і біди, і муки.

Учень 1. Ми звертаємсь до вас, до людей України!

Сили разом зберіть, в боротьбі ми єднатись повинні!

Хай цих сил додає наша мати-Україна,

Наша мати одна, і для кожного мати єдина!

Учень 2. Хай палають свічки пам'яті загиблих героїв «Небесної Сотні» у наших серцях, а розмірений бій хронометра відчеканить час скорботи, душевного болю і жалю..... Тож хвилиною мовчання вшануємо невмирущу пам'ять про загиблих героїв Небесного Війська.

(Діти передають «Свічки пам'яті» матерям. Всі вшановують пам'ять загиблих хвилиною мовчання).

(На сцену виходить мати – Березина із голубом у руках. Звучить пісня Таїсії Повалій «Сіла птаха»).

Мати – Березиня. Діти наші, милі голубочки,
Кохані для матері сини і дочки.
Вас на світ народжувала, щоб радіти
І щоб пташенят своїх не розгубити.
Та чи знаєте, як важко серце б'ється,
Коли мати без дитини зостається?
Як ночами мати сльози проливає,
Як сумує, плаче й промовляє:
«Бідні мій синочку, моя доню,
Бога прошу, щоб живими повернулись ви додому.
Яка доля ваша, я не знаю,
Але кращої для вас завжди благаю».
Діти наші, наші голубочки,
Поруч з нами ви, сини і дочки.
Мертвих ми завжди вас пам'ятаємо,
А живих єством своїм оберігаємо!

Учитель. Наш урок-реквієм закінчено. Сподіваюся, у ваших серцях ніколи не згасне пам'ять про всіх тих, хто поліг на Євромайдані, хто віддав найцінніше, що є – життя, заради життя майбутніх поколінь – нас з вами.